

čerpanou z provádění soudního odhadu k zjištění obecné hodnoty uplatňovali v řízení soudním až do konečného určení odhadní ceny, nebo v pořadí instancí soudních, jak plyne ze zásady, kterou tento soud již vyslovil v nál. Boh. 58 adm.

V tomto nálezu bylo též vysloveno, že úřad dávky vyměřující jest při soudním odhadu pouze stranou a že výsledek zjištění obecné hodnoty soudním odhadem jest pro vyměřující úřad směrodatný. Na názorech vyjádřených v uvedeném nál. trvá nss i v daném případě.

Byla-li nabývací a zcizovací hodnota a tedy z nich resultující přírůstek hodnoty, t. j. rozdíl mezi oběma těmito hodnotami, vyjádřen v čsl. korunách a to jak uvedeno právem, nelze v tom, že dávková povinnost určena dle hodnot vyjádřených v této měně, shledati nějakou nezákonnost.

Stížnost konečně uplatňuje, že neprávem byly do plat. rozkazu vzaty poloviční útraty soudního odhadu 680 K 94 h, neboť nař. rozhodnutí není oprávněno útraty tyto předepsati, nýbrž pouze soud, který odhad předsevzal; mimo to soudní odhad nebyl st-li zaviněn, ježto byli ochotni k smírnému vyrovnání a mimo to dopadl soudní odhad nepříznivě pro zem. úřad, který chtěl prodejní cenu z 23. března 1920 stanoviti vysokým obnosem 220.000 K.

Pokud namítáno, že útraty soudní může pouze soud předepsati, stačí poukázati k tomu, že tato výtka nebyla v řízení správním uplatňována.

Než i ostatní vývody nelze uznati správnými.

§ 17, posl. odst. dávk. ř. předpisuje, že výlohy soudního odhadu hradí ten, kdo jest povinen platiti dávkou, pokud dle výsledku odhadu není buď nabývací hodnota o 12½% vyšší nebo zcizovací hodnota o 12½% nižší než jak byla úřadem vyměřujícím v jeho návrhu předpokládána. Není sporu o tom, že byla vyměřujícím úřadem předpokládána hodnota nabývací 80.000 K a zcizovací hodnota 220.000 K, že dle soudního odhadu zjištěna byla nabývací hodnota 77.808 K 57 a zcizovací hodnota 125.473 K 5 h, že tedy nabývací hodnota nebyla o 12½% vyšší, za to však, že zcizovací hodnota byla o 12½% nižší. Ježto dle cit. zák. předpisu v prvním případě nese útraty soudního odhadu dávkou povinný, v druhém však vyměřující úřad, byly právem st-lům útraty soudního odhadu předepsány polovicí.

Tvrdí-li stížnost konečně, že útraty soudního odhadu neměly býti straně předepsány, ježto soudní odhad nezavinila, naopak byla k smírné dohodě ochotnou, odporuje udání to spisům, ježto strana s hodnotami úřadem předpokládanými a jí vyzváním z 21. srpna 1922 sdělenými dle jejího vyjádření z 5. září 1922 prohlásila výslovně nesouhlas, při kterém setrvala i když přípisem vyměřujícího úřadu z 27. září 1922 byla upozorněna, že dle § 17 dávk. ř. bude žádáno o soudní odhad.

Ježto žádná z námitek neshledána důvodnou, bylo stížnost zamítnouti.

Č. 3057.

Učitelstvo: I. Sbirání podpisů na memorandum pro delimitační komisi, aby určitá obec, ve které čsl. stát vykonával suverenitu, byla

oddělena od tohoto státu a přičleněna státu sousednímu, zakládá skutkovou podstatu disciplinárního přečinu podle § 22 č. 1 zák. čl. XXVII: 1907.

Veřejní zaměstnanci: I. Omyl právní nevyklučuje disciplinární trestnost. — II. Prohlášení člena vlády učiněné v zákonodárném sboru toho obsahu, že jednání určitého druhu nebude stíháno, nevyklučuje jeho disciplinární trestnost.

(Nález ze dne 5. ledna 1924 č. 21.925/23).

Věc: Gejza E. v J. proti referátu ministerstvu školství a národní osvěty v Bratislavě o disciplinární nález.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — —

Nař. rozhodnutím byl st-1 — učitel na konfesijní lidové škole — uznán vinným disciplinárního přečinu podle ustanovení § 22 bod 1 c) zák. čl. XXVII: 1907.

1. Jak z odůvodnění nař. rozhodnutí na jevo jde, spatřoval žal. úřad skutkovou podstatu tohoto disciplinárního přečinu v tom, že st-1 v říjnu 1921 sbíral podpisy na memorandum určené pro delimitační komisi, v němž se žádalo, aby obec J. byla odtržena od území republiky čsl. a připojena k nynějšímu státu maďarskému.

St-1 nepopírá, že sbíral podpisy na memorandum tohoto obsahu, namítá však, že tato jeho činnost netvoří vůbec skutkovou podstatu disc. přečinu podle § 22 č. 1 c) čl. XXVII: 1907, ježto v době, kdy st-1 tuto činnost vyvíjel, nebyly ještě státní hranice podrobně určeny.

Tuto námítku stížnosti neshledal soud důvodnou.

Jak plyne z ustanovení § 22 č. 1 c) zák. čl. XXVII: 1907 ve spojitosti s ustanovením § 24 téhož zákona, dopouští se učitel ustanovený na konfesijní lidové škole disc. přečinu, sleduje-li směr protistátní. V § 22 č. 1 c) cit. zák. vypočítávají se pak příkladmo jednání, která zejména dlužno pokládati za sledování směru protistátního, a uvádějí se v tomto výpočtu jako takováto jednání také jednání, která směřují proti jednotnosti, zvláštnímu postavení a územní integritě státu.

Z cit. ustanovení jde tedy zřejmě na jevo, že jest disc. přečinem podle tohoto ustanovení každé jednání, kterým učitel projevuje smýšlení státu nepřátelské, tudíž i jednání, kterým se učitel snaží docílití toho, aby nějaké území, na němž čsl. stát vykonává suverenitu, nebylo na dále pod suverenitou tohoto státu, nýbrž aby bylo připojeno k území státu jiného; při tom jest nerozhodno, zda hranice státní, pokud jde o dotčené území, jsou i co do podrobností definitivně stanoveny čili nic.

St-1 nepopírá a nepopíral ani v řízení správním, že stát čsl. vykonával na území J. svoji suverenitu již v době, kdy st-1 sbíral podpisy na memorandum obsahu svrchu zmíněného. Za tohoto stavu věci mohl tedy žal. úřad právem spatřovati v uvedené činnosti st-lově skutkovou podstatu disc. přečinu podle § 22 č. 1 c) cit. zákona.

2. St-1 hájí se dále tím, že zmíněná jeho činnost byla činností dovolenou na základě »mezinárodního ujednání«, které uznala také republika čsl., a podle něhož kdokoliv mohl se dostavit před delimitační

komisi, podávat jí memoranda týkající se úpravy státních hranic, podpisovat sám takováto memoranda, jakož i dáti je podpisovati jinými osobami.

Leč také tato námitka stížnosti není důvodnou.

Z vývodů stížnosti nelze vůbec seznati, k t e r é určité »mezinárodní ujednání« má vlastně st-l v této námitce na mysli, a není tedy stížnost v tomto směru ani náležitě konkretisována (§ 18 zák. o ss). Soud však také neshledal, že by existovalo nějaké »mezinárodní ujednání«, jež by mělo obsah st-lem tvrzený a jež by bylo lze pokládati za právní normu závaznou i pro obor vnitrostátní, tedy za právní normu, která by mohla měniti ona ustanovení zákonná platná v území republiky čsl., jež prohlašují svrchu zmíněná jednání za disc. přečiny.

3. V dalších svých vývodech poukazuje stížnost k tomu, že předseda delimitační komise (anglický plukovník), dále delegát čsl. republiky v této komisi Fedor H., jakož i ministerský předseda Dr. Beneš prohlásili veřejně úředně, že jest každému volno podepsati neb dáti podepsat a podávat delimitační komisi memoranda o úpravě hranic čsl. státu, a že pro tuto činnost nemůže býti nikdo stíhán ani soudně ani disc.

Také tyto vývody stížnosti neshledal soud důvodnými, neboť i kdyby uvedení funkcionáři byli vskutku takováto prohlášení učinili, nemohl by se st-l této okolnosti s úspěchem dovolávati jakožto okolnosti, která by vylučovala disc. trestnost činnosti jemu za vinu kladené, ježto není zákonného předpisu, z něhož by bylo lze dovoditi, že by uvedení funkcionáři byli vůbec p ř í s l u š n ý m i k tomu, aby mohli — s právními účinky — prohlašovati za beztrestná ona jednání, která z á k o n kvalifikuje jako disc. přečiny.

Pak ovšem nelze spatřovati ani vadu řízení v tom, že žal. úřad nevyhověl návrhu st-lově, aby byly provedeny důkazy svědecké o tom, že zmínění funkcionáři učinili prohlášení st-lem tvrzená.

Dovozuje-li st-l konečně, že, řídil-li se prohlášeními zmíněných funkcionářů, jednal v nezaviněném omylu, přehlíží, že v tomto směru mohlo by tu jíti na jeho straně pouze o omyl ohledně právního významu prohlášení zmíněných funkcionářů, tedy pouze o omyl p r á v n í, nikoliv však o omyl skutkový; omyl právní nelze však ani v disc. řízení pokládati za okolnost vylučující trestnost.

Ze všech těchto příčin bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3058.

Administrativní řízení: * Podání učiněné k úřadu, který ve věci již rozhodl, v němž strana žádá, aby tento úřad svoje rozhodnutí změnil, z něhož však není zřejmý úmysl strany vyvolati rozhodnutí stolice vyšší, nelze pokládati za rekurs, třeba bylo učiněno ve lhůtě odvolací a na zákonném místě podacím.

(Nález ze dne 5. ledna 1924 č. 22385/23.)

V ě c: Kongregace Milosrdných Sester sv. Karla Boromejského v Praze (adv. Dr. Konst. Sobička) proti ministerstvu školství a národní osvěty o počet dítek v jedné učebně soukromé školy.